

Ayhan Gökhan

MEGLEPI A KIKÖTŐ A HAJÓT

harmincnyc éves férfitest, vetkőztetem, ahogy
a vetkőzés szabálya megkívánja,
ruhalevétel: kikötő lep meg hajót,
szép test? formás test? nő megkívánja?

kikötő lep meg hajót váratlanabbul, ahogyan
meglepődöm a testemen,
nem látszanak az ütésnyomok,
a fizikai fájdalom eredménytelen,

hatása egyféleképp mérgez, mint olaj a talajt,
medrét a mentális fájdalom,
a verbálisan kapott
megalázást kiválthatja,

a verbálisan kapott szenvedést:
gyümölcshús az érést.

ÁLLATOK

mintha ez az állatfaj a világ utolsó mondata volna,
körbevesz, megszagol, fenyeget,
utolsó mondatfaj az állatok nemzetségéből,
jelentésével öregszik, orrával mentetet,

nem a határozott mondatok fajtája ez a tüntetőleges lépést
produkáló, közeledést átlépő jelenség, a megtett-mondat,
úgy egy erdőégést végighallgatnom, sikeres kísérletezést,
hogy nem vagyok egyedül, nem vagyok égéstermék, ha fül van,

s ez a van fül egy másik égéstermékbe hallgat bele, más mondat
féltette kísértés zenéje, könnyörület, igen, könnyörület,
egy erdő végbélrendszerén átpréselt hang, nem fér kétségbe,
nem biztosít reményre, robbanást előidéző állatokkal érkezem

a mondatok tisztásán, állatok sója marja a szemem, összes
érezkszervemen szigethatást végez, külön kerül a nézés,
és külön kerül az aggodalom, mint döbbent csendben
a döbbenet, hogy én kezdeményeztem, én akarom,

legyen az állat kitüntetett figyelem, utolsó mondattól
távolodó erdők lázadása, lefelé csúszói a gerincemen.

MADÁRBEGY

jóllaknak a szavak a tulajdonosaikkal,
a beszéd élőködő,
meg nem szólnom a leghumánusabb,
madzagról vágnom le a madarat,
ne tartson fogságban a beszéd,

annyi hangom legyen, mint egy madárbegyben,
tépd ki a mondataim, madárszárnyon át a tollaim,
egyenként, ne tedd felelőssé a szárnyverdesést,
ne tégy felelőssé, hogy lassan halkulok el,
mire az utolsó tollig érsz,
az utolsó mondat áthasítja a szárnyam.